

Timpul cu solzi de pește

Angi Cristea

am trimis dragostea în exil
pe magica insulă a lui Ovidiu
unde soarele crește mai sus cu o octavă
iar răsăriturile sunt atât de cuminți
încât sparg valurile cu liniștea lor

dragostei mele i se deschid scoicile
are reflux ca o mare agitată
din nisipuri dragostea această urcă spre soare
construiește la infinit castele
în timp ce orizontul îi sângerează în palme
cu gust de sare și singurătăți

voi mai primi din exil culorile nopții
/curcubeul acela scris pe portativ /
voi mai sorbi absența ta gravată pe iriși?

se scurge timpul ca niște cozi de șobolani de apă
lent tot mai lent pe pământul umed
în adâncurile mării s-au retras bancuri de pești
iar delfinii sar în larg jucându-se cu singurătatea
ca o minge de foc

pe insula lui Ovidiu dragostea sapă cu ghearele
în poeme care își prind aripile
de lumină
iar insula devine tot mai mică pentru
soarele care crește din mare
și dispare în cer
suflet însingurat între ape